

Παρακλητικός Κανών εις τον Όσιον Δαβίδ τον εν Θεσσαλονίκη

Ευλογήσαντος του Ιερέως, το Κύριε εισάκουσον, μεθ' ο το
Θεός Κύριος, ως συνήθως, και τα εξής:

Ήχος δ'. Ο υψωθείς εν τω Σταυρώ.

Αγγελικώς επί της γης βιοτεύσας, Αγγελικής κατηξιώθης
ευκλείας, και του φωτός του θείου πλήρης γέγονας' όθεν
πάσης λύτρωσαι, συμφοράς και ανάγκης, και παντοίων
θλίψεων, τους πιστώς προσιόντας, τη ση πρεσβεία Όσιε Δαβίδ,
ως παρρησίαν, πλουτήσας προς Κύριον.

Δόξα. Όμοιον.

Θεσσαλονίκη η περίβλεπτος πόλις, τη ση ασκήσει τη αγία
καυχάται, και σε μεσίτην έχουσα προς Κύριον, θείας
αγαθότητος, δαψιλώς αξιούται, Πάτερ τη πρεσβεία σου, και
θερμή αντιλήψει. Αλλά Δαβίδ μη παύση ευλογών, τους τω
αγίω ναώ σου προστρέχοντας.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Ου σιωπήσωμεν ποτέ Θεοτόκε, τας δυναστείας σου λαλείν οι
ανάξιοι' ει μη γαρ συ προίστασο πρεσβεύουσα, τίς ημάς
ερρύσατο, εκ τσοσούτων κινδύνων; Τίς δε διεφύλαξεν, έως νυν

ελευθέρους· ουκ αποστῶμεν Δέσποινα εκ σου· σους γαρ δούλους σώζεις αεί, εκ παντοίων δεινών.

Ο Ν΄ Ψαλμός και ο κανών, ου η ακροστιχίς.

«Σην αρωγήν Δαβίδ ημίν δίδου. Γερασίμου».

Ωδή α΄. Ήχος πλ. δ΄. Υγράν διοδεύσας.

Στενήν διανύσας Πάτερ οδόν, στενώσεως πάσης, των εν βίω δυσχερειών, Δαβίδ πλατυσμών των πρεσβειών σου, ρύσαι ημάς τους τιμώντας σε Όσιε.

Ηλίου ακτίσι του νοητού, διάλυσον Πάτερ, των παθών μου τον σκοτασμόν, και λάμπσον μου φέγγος ευφροσύνης, τη φωτοφόρω πρεσβεία σου Όσιε.

Ναμάτων αύλων επιρροάς επόμβρησον πάτερ, τοις εν άνθραξι των παθών, δεινώς θλιβομένοις Θεοφόρε, ως πρεσβευτής ημών μέγας προς Κύριον.

Θεοτοκίον.

Αγνείας θησαύρισμα παμφαές, αγνόν με συντήρει, και καρδιά τε και νοί και πάση αισθήσει Θεοτόκε, και τω φωτί της σης δόξης με λάμπρυνον.

Ωδή γ΄. Ουρανίας απίδος.

Ρώμην άνωθεν δίδου και αληθή δύναμιν, του πατείν αεί του δολίου, τα μηχανήματα, Δαβίδ μακάριε, και φωτισμόν και ειρήνην, τοις θερμώς προστρέχουσι, τη αντιλήψει σου.

Ως εν δένδρω διήλθες, την σην ζωήν Όσιε, ούτω καρποφόρον με δένδρον, Πάτερ ανάδειξον, βίου σεμνότητος, τη μυστική γεωργία, της επιστασίας σου, Δαβίδ μακάριε.

Γέρας άγιον Πάτερ, ως αληθώς κέκτηται, η Θεσσαλονίκη τον τόπον, της σης ασκήσεως, ένθα προστρέχοντες, οι ευσεβείς καθ' εκάστην, εξ αυτού λαμβάνουσι, χάριν και έλεος.

Θεοτοκίον.

Η περίδοξος πόλις, και λογική Δέσποινα, του παμβασιλέως της δόξης, και Παντοκράτορος, σκεύός με εύχρηστον, της θεϊκής επιπνοίας, βίου καθαρότητι, δείξον και σώσόν με.

Διάσωσον Δαβίδ παμμάκαρ παντοίων πειρατηρίων, ικεσία τη εκτενεί σου προς Κύριον, τους εξαιτούντας την θείαν σου προστασίαν.

Επίβλεψον εν ευμενεία πανύμνητε Θεοτόκε, επί την εμὴν χαλεπήν του σώματος κάκωσιν, και ίασαι της ψυχής μου το άλγος.

Αίτησις και Κάθισμα.

Ήχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Προστάτης ημών, εν πάσαις περιστάσεσι, Δαβίδ Θαυμαστέ, και αντιλήπτωρ φάνηθι, επερχομένων θλίψεων, και απαύστως Χριστόν, διδόναι ημίν πταισμάτων άφεσιν.

Ωδή δ'. Εισακήκοα Κύριε.

Νοσημάτων απάλλαξον, των κατά ψυχὴν και σώμα μακάριε, τους προστρέχοντας τη σκέπη σου, και εκδεχομένους την πρεσβείαν σου.

Δωρεών των του Πνεύματος, σκεύος πολυτίμητον ώφθης Άγιε, δωρεάν όθεν πρυτάνευσον, Πάτερ τοις αιτούσι τα αιτήματα.

Αγιάζει εκάστοτε, Πάτερ τη αύλω επιφοιτήσει σου, ο ναός σου ο πανάγιος, των πιστός φοιτώντων τα νοήματα.

Θεοτοκίον.

Βασιλέα της κτίσεως, Κόρη απορρήτως σαρκί κυήσασα,

βασιλεύειν με ενίσχυσον, κατά των παθών των του αλλάστορος.

Ωδή ε'. Φώτισον ημάς.

Ίδε συμπαθώς, πατρικώ σου Πάτερ όμματι, τους φοιτώντας τω

αγίω σου ναώ και εκάστω τούτων δίδου ων αν δέηται.

Δόξης κοινωνός, αιωνίου πέλων Όσιε, λύτρωσαί με ώ Δαβίδ
θαυματουργέ, αδοξίας χαλεπής παθών του χείρονος.

Ήθροισται λαός, τω ναώ σου Δαβίδ Όσιε, ων προσδέχου τας
δεήσεις τας θερμάς, και παράσχου τούτοις Πάτερ χάριν
άφθονον.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ του Θεού, Θεοτόκε Αειπάρθενε, συνοχής με
απολύτρωσαι δεινής και τον νουν μου θείω φόβω
καταλάμπρυνον.

Ωδή στ'. Την δέησιν εκχέω.

Ίάσεις, ως πάλαι Πάτερ ετέλεις, ενεργεία Παρακλήτου τη θεία
ούτω και νυν ταχινής θεραπείας, τους χαλεπώς τρυχομένους
αξίωσον, Δαβίδ Οσίων καλλονή, ως θεράπων Θεού
ενθεώτατος.

Νεκρώσας, από νεότητος Πάτερ, της σαρκός σου τα
φρονήματα πάντα, τη ζωηφόρω εν σοι ενεργεία, τα της σαρκός
ημών πάθη θανάτωσον, και προς ζωήν την αληθή, τας εφέσεις
ημών καθοδήγησον.

Δαιμόνων, αποδιώκων την λύμην, τους τη μάστιγι αυτών
θλιβομένους, τη προς Χριστόν θεραπεύεις πρεσβεία, και τοις

τυφλοίς το οράν Πάτερ δέδωκας. Άλλ' ώ Δαβίδ θαυματουργέ,
και ημίν αιεί δίδου την χάριν σου.

Θεοτοκίον.

Ίλύος, των εν τω κόσμω φροντίδων, και ματαίων μεριμνών
Θεοτόκε, και πολλαπλών εννοιών χαμαιζήλων, τούτων
απάντων τον νουν μου ανύψωσον, και πολιτεύεσθαι σεμνώς,
εν φρονήσει με Κόρη ενίσχυσον.

Διάσωσον Δαβίδ παμμάκαρ παντοίων πειρατηρίων, ικεσία τη
εκτενεί σου προς Κύριον, τους εξαιτούντας την θείαν σου

προστασίαν.

Άχραντε, η δια λόγου τον Λόγον ανερμηνεύτως, επ' εσχάτων των ημερών τεκούσα δυσώπησον, ως έχουσα Μητρικήν παρρησίαν.

Αίτησις και Κοντάκιον.

Ήχος β'. Τοις των αιμάτων σου.

Φωτός του Θείου πλησθείς, Πάτερ Όσιε, παθών τον ζόφον φωτί της σης χάριτος, σκεδάζεις και νέμεις εκάστοτε, χαράν και ρώσιν ψυχής τε και σώματος, Δαβίδ τοις πιστώσ προσιούσι σοι.

Προκείμενον.

Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος του Οσίου αυτού.

Στίχ. Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τον Κύριον...

Ευαγγέλιον. Εκ του κατά Ματθαίον.

Είπεν ο Κύριος τοις εαυτοίς Μαθηταίς· Πάντα μοι παρεδόθη υπό του Πατρός μου, και ουδείς επιγινώσκει τον Υιόν, ειμή ο Πατήρ ουδέ τον Πατέρα τις επιγινώσκει, ειμή ο Υιός, και ώ εάν βούληται ο Υιός αποκαλύψαι. Δεύτε προς με πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, καγώ αναπαύσω υμάς. Άρατε

τον ζυγόν μου εφ' υμάς, και μάθετε απ' εμού, ότι πράός ειμί

και ταπεινός τη καρδιά και ευρήσετε ανάπαυσιν ταις ψυχαίς υμών. Ο γαρ ζυγός μου χρηστός, και το φορτίον μου ελαφρόν εστί.

Δόξα. Ταις του σου Οσίου...

Και νυν. Ταις της Θεοτόκου...

Προσόμοιον.

Ήχος πλ. β'. Όλην αποθέμενοι.

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός κατά το μέγα έλεός σου, και κατά το πλήθος των οικτιρμών σου εξάλειψον το ανόμημά μου.

Άγγελος εν σώματι, τη ουρανίω ζωή σου, Πάτερ αναδέδειξαι, και δοχείον έμψυχον θείας χάριτος, και αεί Όσιε, νέμεις τοις αιτούσι, σωτηρίας τα δωρήματα, λύσιν και ίασιν, πάσης

χαλεπής περιστάσεως, και νόσου παρεχόμενος, τοις ειλικρινώς
προσιούσί σοι. Όθεν σοι βοώμεν· Μη παύση περιέπειν
πατρικώς, και κατευθύνειν προς Κύριον, τους σε μακαρίζοντας.

Σώσον ο Θεός τον λαόν σου...

Ωδή ζ'. Οι εκ της Ιουδαίας.

Δαιμονώνντα ως πάλαι, νεανίαν ιάσω Πάτερ τω λόγω σου· ούτω
και νυν απάσης, δαιμονικής απάτης, και μανίας απάλλαξον,
των ευσεβών τας ψυχάς, Δαβίδ θαυματοφόρε.

Ο το άδυτον φέγγος τη ψυχή σου πλουτήσας βίου λαμπρότητι,
και δους το βλέπειν αύθις, Δαβίδ τη τυφλωθείση, ούτω
φώτισον δέομαι, τους νοερούς οφθαλμούς, ημών φωτί αύλω.

Υπηρέτην σε θείον, του Σωτήρος ως οίδεν ο ευσεβής βασιλεύς
εξέστη εν τω πλούτω των θείων σου χαρίτων· εξ ων δίδου
εκάστοτε, ημίν τοις τέκνοις τοις σοις, ρανίδα θεοφόρε.

Θεοτοκίον.

Γαληνώς διανύειν, την ζωήν μου Παρθένε τη προστασία σου,
αξιώσόν με Κόρη, και φέγγει μετανοίας, απροσκόπτως
πορεύεσθαι, ενίσχυσόν με Αγνή, οδόν την προς τα άνω.

Ωδή η'. Τον βασιλέα.

Εν ταις χερσί σου, άνθρακας φέρων αφλέκτως, φλέξον Όσιε ως
ύλην μοχθηρίας, πάσαν του Βελίαρ, την καθ' ημών μανίαν.

Ράβδω αγία της προστασίας σου Πάτερ, καθοδήγησον προς
τρίβον σωτηρίας, Θεσσαλονικέων, τας ευσεβείς χορείας.

Αγαλλιάται, Θεσσαλονίκη η πόλις, τη ση χάριτι Δαβίδ
θαυματοφόρε, ην απαύστως σκέπε, δεινών επερχομένων.

Θεοτοκίον.

Σύντριψον Κόρη, τη κραταιά σου πρεσβεία, την του δράκοντος
ολεθροτόκον πλάνην, την καθοδηγούσαν, προς βόθρον
απωλείας.

Ωδή θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ιλέωσαι παμμάκαρ, ημίν τον Σωτήρα, ως αν πταισμάτων

συγχώρησιν εύρωμεν, και βασιλείας της άνω θείαν απόλαυσιν.

Μεγίστων σου επάθλων, Πάτερ ταις ακτίσι, λαμπруνομένη η πόλις σου Όσιε Θεσσαλονίκη προστρέχει αεί τη σκέπη σου.

Ο μέγας εν Οσίοις, Δαβίδ θεοφόρε, Θεσσαλονίκης ο στύλος ο πάμφωτος, φως σωτηρίας ανάτειλον εν τη πόλει σου.

Θεοτοκίον.

Υμνούμεν Θεοτόκε, τα σα μεγαλεία, και συν Αγγέλω βοώμεν τα χαίρε σοι γαρ επήγασας πάσι την αγαλλίασιν.

Το Άξιόν εστί και Μεγαλυνάρια.

Χαίροις των Αγγέλων ο μιμητής, Δαβίδ θεοφόρε, θείου έρωτος θησαυρός· συ γαρ τον Σωτήρα, εκ βρέφους αγαπήσας, αυτώ από νεότητος ηκολούθησας.

Έρωτι πτερούμενος θεϊκώ, ανήλθες εν δένδρω, ώσπερ άσαρκος αληθώς, και πτηνών τον βίον, ανύσας θεοφόρε, πλουσίας ηξιώθης, άνωθεν χάριτος.

Άγγελος ωράθης μετά σαρκός, ευπρεπής τω είδει, και τοις τρόποις θεοειδής· όθεν βασιλέων, εξέπληξας τας φρένας, Δαβίδ τη σοι δοθείση, πλουσία χάριτι.

Τη ση πολιτεία τη θαυμαστή, η Θεσσαλονίκη, ηγιασθη Πάτερ Δαβίδ· όθεν και προστρέχει, αεί τη ση πρεσβεία, ως αν απροσδοκήτων ρύηται θλίψεων.

Τους εν ευλαβεία Πάτερ Δαβίδ, αεί προσιόντας, τω ναώ σου τω ιερώ, ρύου πάσης βλάβης, και πάσης επηρείας, και δίδου την υγείαν, ψυχής και σώματος.

Μετά Δημητρίου του ευκλεούς, θείου Γρηγορίου, και θεόφρονος Θεωνά, Νέστορός τε άμα, οσίας Θεοδώρας υπέρ ημών δυσώπει, Δαβίδ, τον Κύριον.

Πάσαι των Αγγέλων αι στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Αποστόλων η δωδεκάς, οι Άγιοι Πάντες μετά της Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εις το σωθήναι ημάς.

Το τρισάγιον, τα συνήθη τροπάρια. Εκτενής και Απόλυσις, μεθ' ην ψάλλομεν το εξής:

Ήχος β'. Ότε εκ του ξύλου.

Έχων παρρησίαν προς Χριστόν, ον τη ισαγγέλω ζωή σου, Πάτερ εδόξασας, πρέσβευε δεόμεθα, υπέρ ημών εκτενώς, ίνα πάσης ρυώμεθα, οργής και ανάγκης, και παντοίων θλίψεων, και περιστάσεων· πίστει γαρ τη ση προστασία, Όσιε Δαβίδ προσιόντες, της σης πατρικής ευνοίας τύχοιμεν.

Ήχος πλ. δ'.

Δέσποινα, πρόσδεξαι τας δεήσεις των δούλων σου, και λύτρωσαι ημάς από πάσης ανάγκης και θλίψεως.

Ήχος β'.

Την πάσαν ελπίδα μου εις σε ανατίθημι, Μήτηρ του Θεού, φύλαξόν με υπό την σκέπην σου.

Δίστιχον.

Δαβίδ τήνδε δέησιν υψόθεν δέξαι.

Ην σοι Γεράσιμος ενήνοχεν ήδη.

Απολυτίκιον.

Ως φοίνιξ εξήνθησας των αρετών τους καρπούς, ασκήσας ως άσαρκος, εν αμυγδάλης φυτώ Δαβίδ Πάτερ Όσιε. Όθεν Θεσσαλονίκης, τοις οσίοις σου πόνοις, χάριν παρά Κυρίου δαψιλή καρπουμένη, γεραίρει ως μεσίτην σε θερμόν προς τον φιλόανθρωπον.

Δι' ευχών τών Αγίων Πατέρων ημών.

Κύριε Ίησοϋ Χριστέ ὁ Θεός ημών έλέησον ημάς. Άμήν.

Δόξα...

Τη αγάπη του Λόγου Πάτερ πτερούμενος, επί του δένδρου

διήλθες αγγελικὴν βιοτὴν καὶ ἐξήνεγκας ἡμῖν καρπούς τῆς
χάριτος, ἐξ ὧν τρυφῶντες νοερῶς, ἐκβοῶμεν σοὶ πιστῶς, Δαβὶδ
Οσίων ἀκρότης, μὴ διαλίπῃς πρεσβέων ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Καὶ νυν...

Χαίρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος, Χαίρε τείχος καὶ σκέπη τῶν
προστρεχόντων εἰς σε· Χαίρε ἀχείμαστε λιμὴν καὶ ἀπειρόγαμε,
ἡ τεκούσα ἐν σαρκί τὸν ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα
μὴ ἐλλείπῃς, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν
τόκον σου.